

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΜΕΛΕΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

«Όλβιος όστις της ιστορίας έσχε μάθησιν»
Ευριπίδης

Με τον όρο Ιστορία εννοείται η συστηματική μελέτη του παρελθόντος.

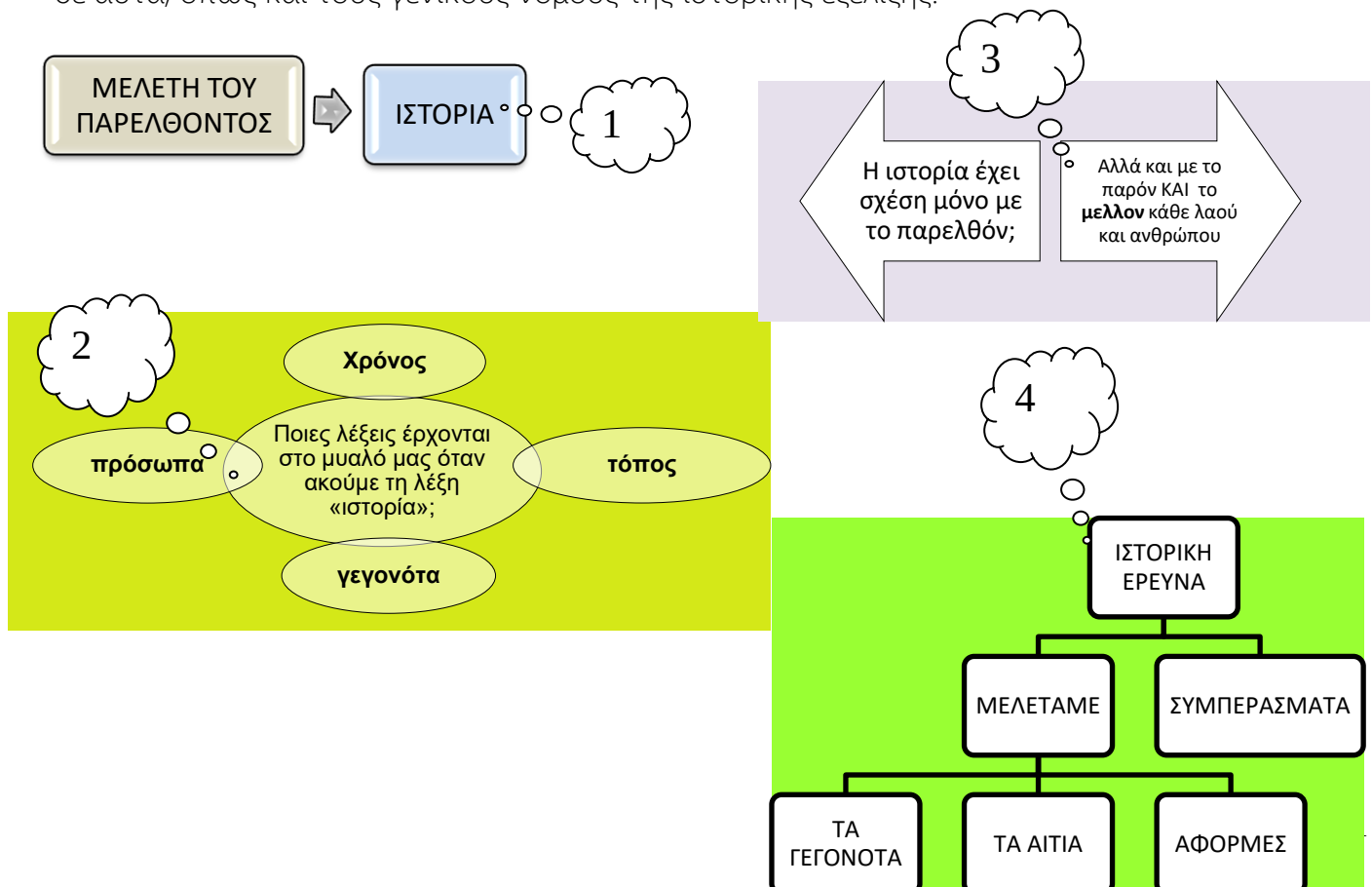
Ως **προϊστορία** αναφέρεται η εποχή για την οποία δεν έχουμε γραπτές πηγές ή που αυτές δεν μας είναι κατανοητές

Η **ιστορία** μελετά κυρίως γραπτές πηγές που μας δίνουν πληροφορίες για το παρελθόν

Προέλευση της λέξης «ιστορία».

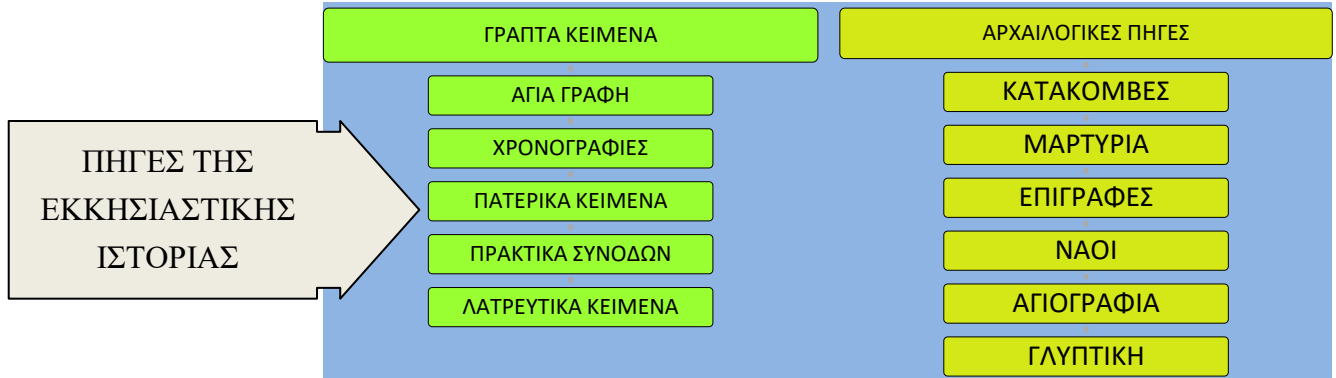
Η λέξη "ιστορία" προέρχεται από το ουσιαστικό "Ιστωρ (= εκείνος που κατείχε ένα θέμα καλά ή ήταν αυτόπτης μάρτυρας ενός γεγονότος). Η λέξη "Ιστωρ με τη σειρά της είχε προέλθει από τη ρίζα Fiδ- του αρχαίου ρήματος **οίδα**, Προστακτική "Ισθι ή "Ιστω (το συναντάμε στα αρχαία κείμενα και με τις δύο μορφές) και το οποίο σήμαινε "γνωρίζω". Στην αρχική λέξη "ίδτωρ", το οδοντικό σύμφωνο το "δ" τράπηκε σε "σ" πριν από το επίσης οδοντικό "τ".

- Η ιστορία δεν είναι μια απλή αφήγηση κάποιων γεγονότων που έγιναν στο παρελθόν.
- Η ιστορία είναι μία προσπάθεια ερμηνείας του παρελθόντος, με στόχο την ερμηνεία του παρόντος και την πρόβλεψη του μέλλοντος.
- Η μελέτη των γεγονότων περιλαμβάνει την καταγραφή τους, αλλά και τα αίτια που οδήγησαν σε αυτά, όπως και τους γενικούς νόμους της ιστορικής εξέλιξης.

• ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Εκκλησιαστική Ιστορία είναι η επιστημονική έκθεση της εξέλιξης όλης της ζωής της Εκκλησίας, από την ημέρα της ιδρύσεώς της μέχρι και σήμερα, με αντικειμενικότητα, αμεροληψία και αυστηρή αξιολόγηση όλων των πηγών.

Η έννοια του όρου "Εκκλησία"

α

Ο όρος «Εκκλησία» στην αρχαιοελληνική του έννοια προερχόμενος από το ρήμα «εκκαλώ» δηλώνει τη συγκέντρωση και τη συνάθροιση πολιτών, προκειμένου να συσχεφθούν και να συναποφασίσουν για διάφορα σημαντικά ζητήματα.

β

Στη Π. Διαθήκη αποκτά την έννοια της απλής συνάθροισης του Ισραηλιτικού λαού για θρησκευτικά, πολιτικά ή στρατιωτικά θέματα. Ωστόσο στο ίδιο κείμενο (της Π.Δ.) η λέξη «Εκκλησία» δηλώνει και το περιούσιο λαό του Θεού, τον Ισραήλ.

γ

Στη Κ. Διαθήκη ο όρος «Εκκλησία» σημαίνει πλέον τη σύναξη σε έναν ορισμένο τόπο εκείνων που πιστεύουν στο Χριστό και τη συμμετοχή τους στη Θεία Ευχαριστία και τη Μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου.

δ

Ο Απόστολος Παύλος είναι ο πρώτος που παρομοίασε την Εκκλησία με το **ανθρώπινο σώμα** που έχει μέλη. **Μέλη** αυτού του σώματος είναι όλοι **οι βαπτισμένοι Χριστιανοί**, οι οποίοι βρίσκονται σε οργανική σχέση και εξάρτηση τόσο προς τη κεφαλή τους, δηλ. το Χριστό, όσο και μεταξύ τους.. Στην Εκκλησία υπάρχει ένα πλήθος διαφορετικών ανθρώπων που γίνεται σώμα, και στο οποίο ο καθένας διατηρεί τη διαφορετικότητά του. Κοινός σκοπός των μελών της εκκλησίας είναι ο αγιασμός που συντελείται με τη συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και με την έμπρακτη έκφραση της αγάπης στις μεταξύ τους σχέσεις. Και όπως σε ένα σώμα, το αίμα κυκλοφορεί παντού και ενώνει τα μέλη, με τον ίδιο τρόπο τα μέλη της Εκκλησίας τα κρατά σε σύνδεση αγάπης το Άγιο Πνεύμα. Τό Άγιον Πνεύμα είναι το αίμα της Εκκλησίας, το οποίο δίδει ζωή και κατευθύνει την Εκκλησία.

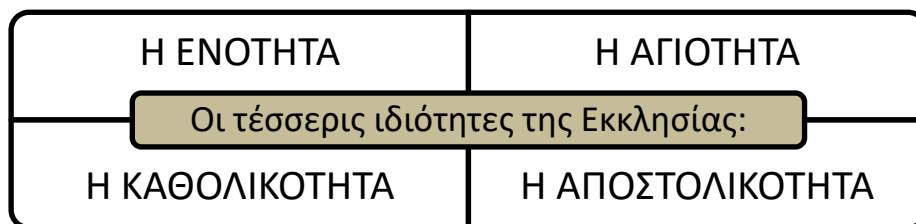
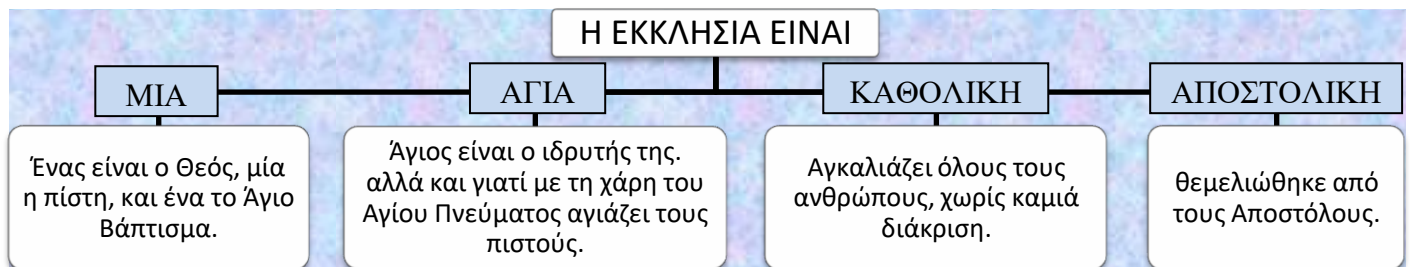
- Η Εκκλησία είναι το ζωντανό και πραγματικό σώμα του Χριστού, με κεφαλή τον ίδιο το Χριστό.
- Η Εκκλησία, ως **θεανθρώπινος οργανισμός**, πορεύεται στον κόσμο, διατηρώντας αναλλοίωτη και αμετάβλητη τη φύση της και την αποστολή της στον κόσμο.
- Η Εκκλησία **δεν είναι θρησκευτικό σωματείο** που εξυπηρετεί ανάγκες και προσφέρει θρησκευτικές υπηρεσίες για να έχει **πελατεία**. Ούτε είναι ένας οργανισμός που ζει με τη φιγούρα και την τυπολατρία.
- Η Εκκλησία υπάρχει για να φανερώνει την αλήθεια του Θεού. Όταν, δηλαδή, οι άνθρωποι μετά το τέλος του κόσμου και της ιστορίας αποτελέσουν τη Βασιλεία του Θεού και ζήσουν την πληρότητα της αγάπης. Η Εκκλησία υπάρχει για να φανερώνει αυτό που θα έρθει.

ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

9^ο ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ
ΣΥΜΒΟΛΟΥ ΤΗΣ
ΠΙΣΤΕΩΣ

«Εις μίαν Αγία Καθολική και Αποστολικήν Εκκλησίαν»

ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σκοπός του έργου του Χριστού είναι η σωτηρία του ανθρώπου. Το έργο αυτό συνεχίζεται με την ίδρυση της Εκκλησίας, για την οποία φρόντισε ο ίδιος. Ο σκοπός της Εκκλησίας είναι η προσωπική συνάντηση και η ένωση του κάθε βαπτισμένου με τον Χριστό. Μέσα στην Εκκλησία ανακεφαλαιώνεται, ανακαινίζεται ο άνθρωπος αλλά και όλη η δημιουργία.

3. Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ : ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, βαπτίσθηκαν τρεις χιλιάδες περίπου και θεμελιώθηκε το έργο του ευαγγελισμού με οικουμενική προοπτική. Το κήρυγμα του αποστόλου Πέτρου, είχε πράγματι οικουμενικό χαρακτήρα, αλλά η πρώτη χριστιανική κοινότητα αναπτύχθηκε στο σαφώς ιουδαϊκό περιβάλλον των Ιεροσολύμων το οποίο υπήρξε οπωσδήποτε εχθρικό απέναντι στους χριστιανούς.

Γενέθλια όμως ημέρα της Εκκλησίας υπήρξε η Πεντηκοστή. ① Η επιφοίτηση του αγίου Πνεύματος, μεταμόρφωσε τους αποστόλους και τους ενίσχυσε στο έργο και τη διδασκαλία του ευαγγελίου. ② Με τη δύναμη του αγίου Πνεύματος, οι απόστολοι κατέστησαν οι αυθεντικοί κήρυκες της αναστάσεως του Χριστού, το κήρυγμα τους λοιπόν είχε ως κέντρο τον Χριστό και ειδικότερα την αναστάσή του, της οποίας οι ίδιοι ήταν αυτόπτες και αυτήκοι μάρτυρες. ③ Βαπτίσθηκαν οι πρώτοι 3000 χριστιανοί (= αποτέλεσαν το πρώτο σώμα της Εκκλησίας). Οι Πράξεις των Αποστόλων διασώζουν την αυθεντική συνείδηση της Εκκλησίας περί της αποστολής και της επιφοίτησής του αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία

ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

Το Άγιο Πνεύμα. Από το ρήμα παρακαλώ που σημαίνει παρηγορώ, ενισχύω, έτσι χαρακτηρίζετε το Άγιο Πνεύμα ως Παράκλητος, γιατί θα ενισχύσει τους Αποστόλους και τους πιστούς, αλλά και θα τους καθοδηγεί στην αλήθεια.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΑΠΛΟ:

Φωτίζει τους πιστούς στην κατανόηση των μυστηρίων και διδασκαλίας του Χριστού.

Ενδυναμώνει τους Αποστόλους αλλά και τους πιστούς για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες της ζωής.

Τελεσιουργεί τα μυστήρια.

Μεταβάλλει τον άνθρωπο και τον πλουτίζει πνευματικά.

ΒΑΒΕΛ [= σύγχυση γλωσσών]

ΣΧΕΣΗ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΒΑΒΕΛ

Σύμφωνα με τη διήγηση του **πύργου της Βαβέλ**, ο πύργος εκείνος δεν ολοκληρώθηκε ποτέ εξαιτίας της «σύγχυσης των γλωσσών» που συνέβη τότε, εξαιτίας του άμετρου εγωισμού των ανθρώπων και της ασεβείας τους προς τον Θεό. Όσο οι άνθρωποι εμπιστεύονται μόνο τις δικές τους δυνάμεις καταλαμβανόμενοι από εωσφορικό εγωισμό (αιτία της πτώσης των πρωτοπλάστων) απομακρύνονται του Θεού και ταυτόχρονα διαταράσσονται και οι δικές τους διαπροσωπικές σχέσεις (μίσος, διχόνοια, ασυνεννοησία).

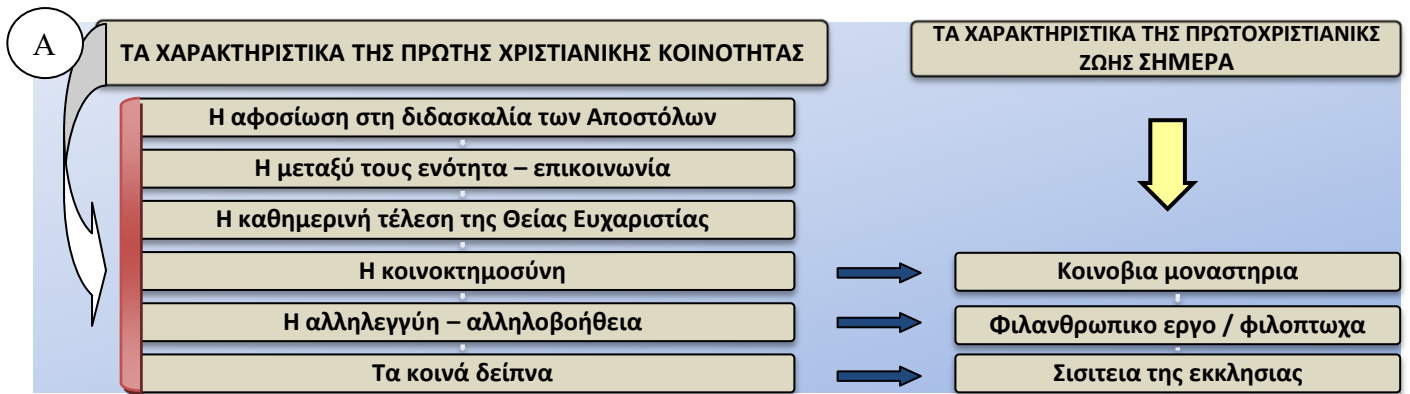

Κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, όμως, εγκαινιάζεται η διαδικασία της υπέρβασης της ασυμφωνίας αυτής. Ενώ στη διήγηση του πύργου της Βαβέλ λειτουργεί η έπαρση και η αλλοζονία, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής οι μαθητές του Χριστού λειτουργούν ως ΕΚΚΛΗΣΙΑ! Είναι ενωμένοι με πνεύμα Πίστης, αγάπης, ομοψυχίας, ταπεινότητας και αυτοθυσίας. Πάνω απ' όλα είναι ο Κύριος. Έτσι, Εκείνος τους χάρισε τη γνώση των γλωσσών, σοφία και δύναμη. Κατ' αυτό τον τρόπο το συγκεντρωμένο πλήθος ακούει στη γλώσσα του το μήνυμα του Ευαγγελίου που λέγεται ΑΓΑΠΗ!!!

Και αν και οι χριστιανοί σήμερα μιλούν τις διάφορες γλώσσες του κόσμου, καλούνται να συμφιλιωθούν μέσω της μίας και μοναδικής διεθνούς γλώσσας που λέγεται Αγάπη.

4. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ : ΠΡΟΤΥΠΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ.

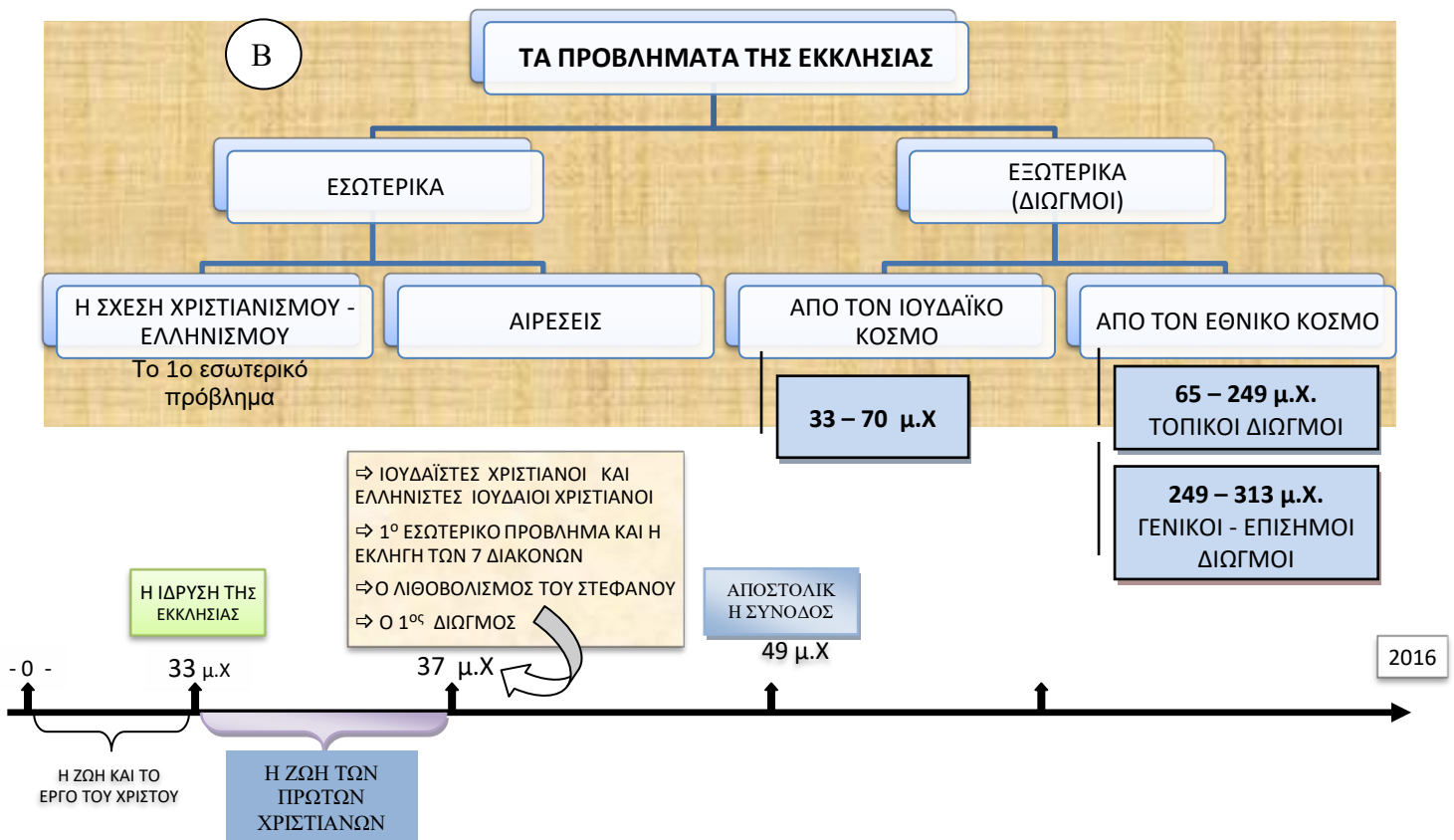
Σε μια εποχή όπου ο καθένας κοιτάει τον εαυτό του και όπου οι άνθρωποι παρασύρονται από την αγωνία για την απόκτηση όλων και περισσότερων υλικών αγαθών, η κοινοκτημοσύνη η διακονία και τα κοινά δείπνα των πρώτων χριστιανών, μας υπενθυμίζουν έναν άλλο δρόμο ευτυχίας, τον δρόμο της αληθινής και έμπρακτης αγάπης. Και είναι προσωπική η ευθύνη του κάθε βαπτισμένου χριστιανού να συνειδητοποιήσει τη μεγάλη αυτή αλήθεια και να αγωνιστεί για το όραμα μιας σωστής χριστιανικής ζωής.

- (Ο Ύμνος της αγάπης): «... εκείνος που αγαπάει δεν κρατάει κακία, έχει καλοσύνη. Δεν ζηλεύει ούτε φθονεί. Δεν φουσκώνει και επιδεικνύεται από υπερηφάνεια ούτε φέρεται άσχημα. Δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος, ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει. Δεν χαίρεται για το στραβό που γίνεται αλλά για το καλό. Εκείνος που αγαπάει όλα τα ανέχεται, πιστεύει και ελπίζει για το καλύτερο και υπομένει. Αυτή η αγάπη ποτέ δε θα χαθεί....»

(Α' Κορ. 13, 1-13 Απ. Παύλου)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Η θρησκευτική ζωή της τοπικής εκκλησίας των Ιεροσολύμων, αν και συνδέονταν στενά με τη θρησκευτική ζωή του Ιουδαϊσμού, δεν ήταν δυνατόν να ταυτισθεί πλήρως με αυτήν. Οι χριστιανοί συγκεντρώνονταν παράλληλα και σε ιδιαίτερες συνάξεις.

Η Εκκλησία που δημιουργήθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής στα Ιεροσόλυμα, γρήγορα έγινε το πρότυπο μιας νέας κοινωνίας που θεμελιωνόταν στην αγάπη μεταξύ των μελών της. Παράλληλα, όμως, άρχισαν να εμφανίζονται και τα πρώτα προβλήματα, τα οποία χρειάστηκαν άμεση αντιμετώπιση.

37
μ.Χ.

Στη πρώτη ιουδαιοχριστιανική κοινότητα των Ιεροσολύμων αναπτύχθηκε όπως είδαμε και η σημαντική ομάδα των ελληνιστών χριστιανών, η οποία σταδιακά διαφοροποιήθηκε από την ομάδα των ιουδαιοχριστιανών ως προς την αξιολόγηση κυρίως της σημασίας του μωσαϊκού νόμου. Οι ιουδαιοχριστιανοί ήταν «**ζηλωτές** του Νόμου», ενώ οι ελληνιστές χριστιανοί θεωρούνταν περιφρονητές ή και εχθροί του Νόμου..

Φανατικοί τηρητές (προσκολλημένοι) του μωσαϊκού νόμου και των ιουδαϊκών διατάξεων

Η ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΛΥΣΗ ΠΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Τα πρώτα προβλήματα μέσα στην κοινότητα, που απαιτούσαν άμεση αντιμετώπιση, άρχισαν να εμφανίζονται εξαιτίας της διαφορετικής νοοτροπίας ανάμεσα στους ελληνιστές (Ιουδαίοι που μιλούσαν ελληνικά και είχαν επηρεαστεί από τον ελληνικό πολιτισμό) και τους Ιουδαϊστές (Ιουδαίοι που μιλούσαν μόνο εβραϊκά και παρέμεναν προσηλωμένοι στις εθνικές τους παραδόσεις).

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ 7 ΔΙΑΚΟΝΩΝ

Από μέρους των ελληνιστών έγιναν παράπονα ότι κατά την καθημερινή διανομή των τροφίμων παραμελούνταν οι χήρες τους.

Οι Απόστολοι, αφού συγκέντρωσαν όλους τους μαθητές, τους παρότρυναν να εκλέξουν επτά άνδρες με καλή φήμη και γεμάτους σοφία, για να ασχοληθούν αυτοί με τη διακονία των τραπεζών της αγάπης, ώστε εκείνοι να αφοσιωθούν απερίσπαστοι στο κήρυγμα.

Πράγματι, η Εκκλησία εξέλεξε επτά άνδρες και οι Απόστολοι τούς χορήγησαν το Άγιο Πνεύμα. Αυτοί οι επτά ονομάστηκαν Διάκονοι, όλοι είχαν **ελληνικά ονόματα** (Στέφανος, Φίλιππος, Πρόχορος, Νικάνορας, Τίμωνας, Παρμενίωνας, Νικόλαος). Οι Διάκονοι, στη συνέχεια, ανέλαβαν τη σημαντική υπηρεσία που τους είχε ανατεθεί. Γρήγορα όμως, επειδή η ανάγκη ήταν μεγάλη, συνέδραμαν τους Αποστόλους στο κήρυγμα σε περιοχές έξω από το στενό πλαίσιο της Παλαιστίνης. Έτσι, με κόπο, θυσίες και μαρτύρια ο λόγος του Θεού διαδόθηκε, όπως θα δούμε στις επόμενες ενότητες, σε όλους τους λαούς.

Το γεγονός αυτό αποδεικνύει την όλο και μεγαλύτερη επιρροή του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού μέσα στην Εκκλησία και διευκόλυνε, όπως θα δούμε στη συνέχεια, το άνοιγμά της στον εθνικό κόσμο.

ΔΙΑΚΟΝΩ = ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΤΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ➔ ΔΙΑΚΟΝΙΑ = ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ
ΟΙ ΣΥΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΔΙΑΚΟΝΩΝ
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΓΥΡΟ ΠΕΡΙΟΧΗ.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕ Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Η στάση λοιπόν του Ιουδαϊσμού απέναντι στην πρώτη χριστιανική κοινότητα των Ιεροσολύμων **δεν ήταν ενιαία**.

- Από τη μια μεριά οι **αρχιερείς και οι Σαδδουκαίοι**, που αποτελούσαν την συντηρητική αριστοκρατία και αποδέχονταν μόνο την Πεντάτευχο και τον μωσαϊκό Νόμο και ήταν προσηλωμένοι στους εξωτερικούς κυρίως τύπους της ιουδαϊκής παραδόσεως και απέκρουαν κάθε θρησκευτική καινοτομία, **τάχθηκαν σαφώς εναντίον της χριστιανικής κοινότητας**.
- Ενώ οι **Φαρισαίοι** αν και υπήρξαν αρχικώς **διαλλακτικοί** έναντι των ιουδαιοχριστιανών, δεν ανέχονταν όμως τις αντιθετικές - αρνητικές τάσεις απέναντι στο μωσαϊκό νόμο των ελληνιστών ιουδαίων χριστιανών.

Βεβαίως, η πρώτη χριστιανική κοινότητα των Ιεροσολύμων συγκροτήθηκε κατ' απόλυτη πλειοψηφία από ιουδαιοχριστιανούς και οι Φαρισαίοι στην αρχή τους συμπαθούσαν επειδή τηρούσαν με ζήλο τον μωσαϊκό νόμο. Πράγματι, τόσο οι απόστολοι όσο και οι πρώτοι χριστιανοί συμμετείχαν στην καθημερινή λατρεία στον ιουδαϊκό ναό.

Τα αίτια της σύγκρουσης με τον Ιουδαϊσμό.

Η μεγάλη απήχηση που είχε στο λαό το έργο των αποστόλων προκάλεσε αντιδράσεις, που προέρχονταν κυρίως από τη μεριά των φανατικών Ιουδαίων και των θρησκευτικών αρχόντων.

Για τους φανατικούς Ιουδαίους εθνικιστές δεν υπήρχαν περιθώρια για ανοίγματα σε οικουμενικές ιδέες και αντιλήψεις. Γι' αυτούς ο αναμενόμενος Μεσσίας θα είχε **αποστολή εθνική** και επομένως περιορισμένη (να λυτρώσει μόνο τους ισραηλίτες από τους κατακτητές). Η αποστολή και το έργο του Χριστού δεν ανταποκρίνονταν στο εθνικό τους όραμα.

Ένας Μεσσίας που θυσιάζεται στο Σταυρό αποτελεί σκάνδαλο, όπως σκάνδαλο είναι για το ιουδαϊκό ιερατείο και ολόκληρο το περιεχόμενο της χριστιανικής πίστης. Ακόμη περισσότερο τους ενοχλούσε το ότι όλο και περισσότεροι Ιουδαίοι ασπάζονταν το Χριστιανισμό, γεγονός που μείωνε τη δική τους επιρροή ανάμεσα στο λαό.

Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα να αρχίσουν οι Ιουδαίοι διώξεις των χριστιανών από το Ναό, τις Συναγωγές και από τους υπόλοιπους δημόσιους χώρους. Παράλληλα φρόντισαν να τους συκοφαντούν στις ρωμαϊκές αρχές και να παραπλανούν την κοινή γνώμη.

Τα αίτια της σύγκρουσης με τον Ιουδαϊσμό.

Φανατικοί σοβινιστές – εθνικιστές αλλά και φανατικοί με τη θρησκεία τους. Η φυλετική και θρησκευτική αποκλειστικότητα των Ιουδαίων. Αυτό σήμαινε ότι θεωρούσαν τον εαυτό τους ως λαό με αποκλειστικότητα που εκφράζονταν με την ιδέα του εκλεκτού λαού του Θεού. Αυτό είχε ως συνέπεια να θεωρούν τη θρησκεία και τον Θεό, ως δικό τους αποκλειστικό προνόμιο.	Οι αντιλήψεις για τους άλλους λαούς. Συνέπεια του θρησκευτικού φανατισμού και του εθνικισμού ήταν να θεωρούν μη καθαρούς τους άλλους λαούς.	Διαφορετικές μεσσιανικές αντιλήψεις. Επειδή πίστευαν ότι ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού, περίμεναν τον Μεσσία σαν αρχηγό-βασιλιά. Έτσι περιόριζαν το έργο του Μεσσία στα όρια του έθνους τους αφήνοντας έξω όλους τους άλλους λαούς. Η μεσσιανική ιδέα ήταν καθαρά ιουδαϊκής προέλευσης και «χρήσης». Νόμισαν δηλαδή ότι ο Μεσσίας των Προφητειών θα έχει εθνική αποστολή, περιορισμένη στη λύτρωση τους από το ζυγό των κατακτητών.	Θεωρούσαν το Ιησού Χριστό ψευτο-Μεσσία, αφού η αποστολή Του δεν ανταποκρινόταν στα εθνικά τους οράματα ούτε μπορούσε να χωρέσει στο μυαλό τους πως ήταν δυνατόν ένας Μεσσίας να πεθάνει με έναν τόσο ατιμωτικό τρόπο, πάνω στο σταυρό «σκάνδαλο».	Η αύξηση του αριθμού των χριστιανών μείωνε την επιρροή του ιουδαϊκού ιερατείου στο λαό, και αυτό τους ενοχλούσε ιδιαίτερα.
---	---	--	---	--

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΟΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΣΤΟΝ ΝΑΟ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
ΚΗΡΥΤΤΑΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΑΝ

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ
ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ – ΦΥΛΑΚΙΖΟΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΟΔΗΓΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΑΝ
«ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗ ΜΙΛΑΜΕ ΓΥΨ
ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΙΔΑΜΕ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΜΕ»

ΑΦΗΝΟΝΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

ΓΙΑ 2η ΦΟΡΑ ΟΔΗΓΟΥΝΤΑΙ ΣΤΗ
ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΜΕ
ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΡΟΠΟ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΓΙΑ 3η ΦΟΡΑ Η ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΕΙ
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ.
ΔΙΑΚΗΡΥΞΑΝ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝΙΣΑΝ
«**πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ
ἀνθρώποις**»

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ
ΝΟΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΓΑΜΑΛΙΗΛ

ΓΑΜΑΛΙΗΛ : «Αν αυτό που σκέπτονται ή
αυτό που κάνουν προέρχεται από ανθρώπινη
δύναμη, θα διαλυθεί μόνο του. Αν όμως
προέρχεται από τον Θεό, δε θα μπορέσετε να το
διαλύσετε, για να μην πω ότι μπορεί να
βρεθείτε τελικά και θεομάχοι»

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΣΤΟΝ ΝΑΟ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Στην απολογία του έκανε μια εκτενή
αναδρομή στην ιστορική πορεία του
εβραϊκού λαού και τόνισε τις ευεργεσίες
του Θεού προς τον λαό, αλλά και την
αχαριστία, που έδειξε ο λαός απέναντί
Του. Είπε ότι ο Θεός δεν κατοικεί σε
χειροποίητους ναούς και ολοκλήρωσε
την απολογία του με οξυτάτη κριτική
στους θρησκευτικούς άρχοντες των
Ιουδαίων (Πράξ. 7,1-53).

Τα λόγια του εξόργισαν τους
δικαστές, που τον έσυραν έξω από
την πόλη για να τον **λιθοβολήσουν**.

Ακολουθώντας το παράδειγμα του
Χριστού, λίγο πριν πεθάνει ζήτησε από
τον Θεό να συγχωρήσει τους
εκτελεστές του. Είναι ο πρώτος
χριστιανός που μαρτύρησε για την
πίστη (**Πρωτομάρτυρας**), και γι' αυτό

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΩΝ

Τον λιθοβολισμό του Στεφάνου
ακολούθησε μεγάλος **διωγμός**
κατά των ελλήνιστών στα
Ιεροσόλυμα

Τα αποτελέσματα του 1ου διωγμού

- 1ο. Η ραγδαία και ταχεία
εξάπλωση του χριστιανισμού
στην ευρύτερη περιοχή.
- 2ο. Οδήγησε στην έναρξη του
κηρύγματος προς τους
εθνικούς. Ο εκχριστιανισμός
των αλλοεθνών.
- 3ο. Η εξάλειψη της αιώνιας έχθρας
Ιουδαίων – Σαμαρειτών.
- 4ο. Η Αντιόχεια γίνεται το κέντρο
του Χριστιανισμού (εκεί οι
χριστιανοί πήραν την
ονομασία αυτή για πρώτη
φορά).

37
μ.Χ

Εδώ για **1η** φορά βλέπουμε έναν νεαρό Εβραίο τον
Σαούλ να φυλά τον ρούχα αυτών που λιθοβολούσαν
τον Στέφανο. Ο Σαούλ αρχικά θα γίνει διώκτης των
χριστιανών. Μετά την μεταστροφή του όμως θα
γίνει ο μεγάλος Απόστολος των εθνών.

Ο ΠΑΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

- Στην Ταρσό όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια, οι γονείς του φρόντισαν να αποκτήσει την καλύτερη και αρτιότερη ελληνική και ιουδαϊκή μόρφωση. Η Ταρσός ήταν ελληνιστική πόλη, σπουδαίο εμπορικό κέντρο, αλλά και πόλη των γραμμάτων και της επιστήμης. Ο Παύλος δεν αρκέσθηκε στην μόρφωση που απέκτησε στη γενέτειρά του και πήγε στα Ιεροσόλυμα, όπου έμενε και η αδερφή του, για να τη συμπληρώσει με την εκπαίδευσή του στο Μωσαϊκό Νόμο. Εκπαιδεύθηκε με αυστηρό ιουδαϊκό τρόπο. Έγινε μαθητής του περίφημου και σοφού νομοδιδάσκου **Γαμαλιήλ** και από αυτόν διδάχθηκε, όσο λίγοι, την ιουδαϊκή νομικο-θεολογική σκέψη του ραβινισμού.

Όνομα: ΣΑΟΥΛ ή ΣΑΥΛΟΣ
Καταγωγή: Ιουδαίος - φυλή Βενιαμίν
Ημ. γεν.: 5 – 15 μ.Χ.
Τόπος γεν.: Ταρσός της Κιλικίας
Εβραίος της διασποράς
Φανατικός Φαρισαίος
Κληρονόμησε τον «τίτλο του Ρωμαίου Πολίτη»
Δάσκαλος του ο φημισμένος Γαμαλιήλ.

- Εκτός από τη μόρφωση που έλαβε, ο Σαούλ έμαθε και την τέχνη του **σκηνοποιοῦ** ώστε να εξασφαλίζει τα προς το ζην με ένα χειρωνακτικό επάγγελμα όπως και οι περισσότεροι ραβίνοι. Θα μπορούσε, δηλαδή, να φτιάχνει σκηνές από μάλλινα υφάσματα ή δέρματα. Έτσι θα είχε τα αναγκαία για τη ζωή του, δίχως να επιβαρύνει κανένα και χωρίς να επιβαρύνει οικονομικά τις κατά τόπους εκκλησίες.

37 μ.Χ

- Τόσο η φαρισαϊκή ευσέβειά του όσο και ο ζήλος για την τήρηση του Μωσαϊκού Νόμου διαμόρφωσαν τη συμπεριφορά και τη στάση του έτσι ώστε να εξελίχθη σε **φανατικό ζηλωτή** της ιουδαϊκής παραδόσεως και σε **διώκτη** της τότε νεαρής χριστιανικής εκκλησίας. Κατά τον λιθοβολισμό του Πρωτομάρτυρα Στεφάνου, εφύλαγε τα ρούχα των λιθοβολούντων (αυτών που λιθοβολήσαν).

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ

Τον λιθοβολισμό του Στεφάνου ακολούθησε μεγάλος διωγμός κατά των ελληνιστών στα Ιεροσόλυμα. Ύστερα από αυτή την εμπειρία (τον λιθοβολισμό του Στεφάνου) ο Παύλος **καταδίωκε με μίσος** τους Χριστιανούς με κάθε τρόπο. Στη διάθεση του είχε όσα ζητούσε από τους άρχοντες των Ιουδαίων. Για αυτό το σκοπό χρησιμοποιούσε πολλά και σκληρά μέτρα προκειμένου να πετύχει τον αφανισμό των Χριστιανών. Ρήμαζε τις εκκλησίες, έμπαινε με τη βία στα σπίτια, έσερνε έξω άνδρες και γυναίκες, τους συλλάμβανε και τους έριχνε στη φυλακή, τους βασάνιζε. Είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος των Χριστιανών.

- Οι ελληνιστές αναγκάστηκαν να διασκορπιστούν έξω από την Ιουδαία. Πολλοί Χριστιανοί είχαν απομακρυνθεί από τα Ιεροσόλυμα εξαιτίας του διωγμού. Αρκετοί κατέφυγαν στη Δαμασκό, όπου προσέλκυαν και άλλους στη χριστιανική πίστη. Αυτό εξόργισε τον Παύλο, ο οποίος δεν αρκέσθηκε μόνο στο διωγμό των Χριστιανών της Ιουδαίας, αλλά ζήτησε την άδεια και την βοήθεια του αρχιερέα, για να μεταβεί στη Δαμασκό με σκοπό να συλλάβει και τους εκεί μεταστραφέντες Ιουδαίους και να τους οδηγήσει δεμένους στην Ιερουσαλήμ ώστε να δικασθούν και να τιμωρηθούν. Για να πετύχει το σκοπό του, πήρε από τον αρχιερέα συστατικά γράμματα για τις συναγωγές της Δαμασκού.

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΑΟΥΛ ΣΤΗ ΔΑΜΑΣΚΟ

Περίπου το 37 μ.Χ. καθώς πήγαινε προς τη Δαμασκό επικεφαλής μιας καλά οπλισμένης ομάδας, ξαφνικά λίγο προτού να φτάσει στην πόλη, τον περιέβαλε ένα παράδοξο κι εκτυφλωτικό φως, το οποίο τον έριξε από το άλογο και τον τύφλωσε. Τότε άκουσε από τον ουρανό μια φωνή να τον αποκαλεί με το εβραϊκό του όνομα και του είπε: «**Σαούλ, Σαούλ γιατί με καταδιώκεις;**». Ο Παύλος έπεσε κάτω από τον φόβο του και ρώτησε «Ποιος είσαι Κύριε;» Και ο Κύριος απάντησε: «Εγώ είμαι ο Ιησούς, αυτός τον οποίο εσύ καταδιώκεις. Αλλά σήκω επάνω, πήγαινε στην πόλη κι εκεί θα σου φανερωθεί, τι πρέπει να κάνεις».

Ο Παύλος **μετάνιωσε** ειλικρινά για όλα αυτά. Προσπάθησε να σηκωθεί ζητώντας να τον βοηθήσουν, γιατί είχε χάσει το φως του. Οι συνοδοί του έκπληκτοι τον οδήγησαν στη Δαμασκό και τον άφησαν στο σπίτι κάποιου Ιούδα, στην Ευθεία οδό. Τρεις ημέρες έμεινε ο Παύλος χωρίς να φάει και να πιεί κάτι. Βυθισμένος στο σκοτάδι, γιατί δεν έβλεπε ακόμη, προσευχόταν στον Κύριο και ζητούσε συγγνώμη για την προηγούμενη διαγωγή του. Ο Θεός της αγάπης τον είχε πια συγχωρήσει.

Στη Δαμασκό ζούσε ένας ευλαβής Χριστιανός, ο **Ανανίας**. Γι' αυτόν λέει η αρχαία παράδοση, πώς ήταν ένας από τους εβδομήκοντα μαθητές του Κυρίου και πως είχε καταφύγει στη Δαμασκό, όταν άρχισε ο διωγμός από τον Παύλο.

Σ' αυτόν λοιπόν παρουσιάστηκε ο Κύριος μέσα σε όραμα και του είπε: «Ανανία πήγαινε στο σπίτι του Ιούδα στην Ευθεία οδό, να βρεις το Σαούλο από την Ταρσό που προσεύχεται».

Κι αυτός, που δεν ήξερε όσα είχαν γίνει, απάντησε με σεβασμό: «Κύριε γι' αυτόν τον άνθρωπο έχω ακούσει όσα φοβερά έκαμε εναντίον των αγίων οπαδών Σου στην Ιερουσαλήμ».

Αλλά ο Κύριος τον καθησύχασε και του είπε: «Πήγαινε χωρίς φόβο, γιατί αυτός πια **είναι ο εκλεκτός μου**. Αυτός θα κηρύξει τ' όνομά μου σ' όλο τον κόσμο».

Ο Ανανίας με θάρρος πια πήγε και βρήκε τον Παύλο να προσεύχεται. Με καλοσύνη κι αγάπη έβαλε τα χέρια του πάνω στο κεφάλι του Παύλου και του είπε: «Σαούλ, αδελφέ μου, ο Κύριος που σου παρουσιάστηκε στο δρόμο, με έστειλε για ν' αποκτήσεις το φως σου και να γεμίσεις με Άγιο Πνεύμα».

Τότε με άλλο θαύμα έπεσαν από τα μάτια του Παύλου κάτι σαν λέπια και ήρθε το φως του. Αφού σηκώθηκε δέχτηκε το Άγιο Βάπτισμα και έφαγε κάτι για να βρει τις σωματικές του δυνάμεις. Μα πιο πολύ απόκτησε το φωτισμό του Θεού και τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, για ν' αναδειχτεί αργότερα ο μεγάλος Απόστολος της Οικουμένης. Ο Παύλος από τρομερός διώκτης του Χριστιανισμού έγινε τώρα ο θερμότερος και ο μεγαλύτερος κήρυκας του Ευαγγελίου, θυσιάζοντας μάλιστα και την ζωή του γι' αυτό και έκτοτε αφιερώθηκε ολοκληρωτικά, στη διάδοση της χριστιανικής θρησκείας.

Τις πληροφορίες για τον Παύλο, μας δίνουν κυρίως οι «Πράξεις των Αποστόλων» και οι «Επιστολές» του.

Για τα επόμενα 10 τουλάχιστον χρόνια ο Παύλος είναι αναγκασμένος να κρύβεται από τους Ιουδαίους, οι οποίοι τώρα τον θεωρούν αποστάτη και προδότη.

47 μ.Χ

Η Εκκλησία της Αντιόχειας κάλεσε τον Απόστολο Παύλο να αναλάβει μαζί με τον Βαρνάβα ιεραποστολικό έργο. Οι δύο Απόστολοι, αφού πήραν την ευλογία και τις ευχές της Εκκλησίας, ξεκίνησαν για την Κύπρο, την Παμφυλία, την Πισιδία.

Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΡΗΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ

1. Στις **συναγωγές των πόλεων** να απευθύνεται πρώτα στους Ιουδαίους.
2. Όπως ήταν φυσικό, οι ομιλίες του άρχιζαν πάντοτε από την **Παλαιά Διαθήκη**, αρχικά κάνοντας μια αναδρομή στην ιστορία του ισραηλιτικού λαού.
3. Η αναφορά στη δράση και τη διδασκαλία του Προδρόμου (είναι μία πάγια τακτική του κηρύγματος όλων των Αποστόλων και αυτό γιατί ο Πρόδρομος ήταν ο μεγάλος Ραββί τον οποίο σέβονταν και αποδέχονταν το σύνολο του Ισραηλιτικού λαού).
4. Στη συνέχεια τόνιζε ότι οι προφητείες για την έλευση του Μεσσία πραγματοποιήθηκαν (εκπληρώθηκαν) πλέον στο πρόσωπο του Ιησού.
5. Και τέλος, καλούσε τους ακροατές του να αποδεχτούν το μήνυμα του Ευαγγελίου.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ 1ης ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ

Είχαν περάσει δύο περίπου χρόνια από την έναρξη της πρώτης περιοδείας και τα αποτελέσματά της ήταν σημαντικά, όπως ανακοίνωσαν οι Απόστολοι στην Εκκλησία της Αντιόχειας:

«Ο Θεός άνοιξε την πόρτα της πίστης και στους εθνικούς».

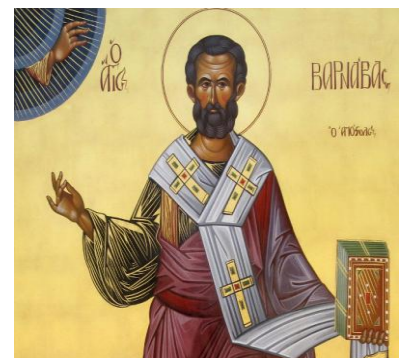
Το μήνυμα του Ευαγγελίου εξαπλωνόταν πλέον οριστικά έξω από τα όρια του ιουδαϊκού κόσμου.

Η Εκκλησία άρχισε να αποκτά συνείδηση της οικουμενικότητάς της.

Αυτή όμως η εξέλιξη δημιούργησε προβληματισμούς και συγκρούσεις, που οδήγησαν την Εκκλησία να συγκαλέσει Σύνοδο για να βρεθεί μια λύση.

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΛΗΨΗ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Οι αντιδράσεις των ιουδαιοχριστιανών λόγω της επιτυχίας της πρώτης περιοδείας των Αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα ανάμεσα στους εθνικούς έφερε στην επιφάνεια το ζήτημα της σχέσης της Εκκλησίας με τον Ιουδαϊσμό, Χριστιανισμού - Ιουδαϊσμό που απαιτούσε επίσημη και οριστική λύση.

Η Αιτία

Οι ιουδαιοχριστιανοί πίστευαν ότι μέσα στην Εκκλησία συνέχιζαν να έχουν ισχύ οι διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου και της περιτομής. Υποστήριζαν ότι οι εθνικοί μπορούσαν να γίνονται δεκτοί ως μέλη της Εκκλησίας, μόνο αν έκαναν πρώτα περιτομή και τηρούσαν τον Μωσαϊκό Νόμο. Γι' αυτούς ο Χριστιανισμός ήταν μια βελτιωμένη εκδοχή της ιουδαϊκής θρησκείας και όχι μια πανανθρώπινη πίστη θεμελιωμένη στην ελευθερία. Υπήρχε, λοιπόν, κίνδυνος, αν γίνονταν αποδεκτές οι απόψεις τους, να καταντούσε η πίστη μια φυλετική θρησκεία.

Η Αφορμή

Όταν ο Παύλος και ο Βαρνάβας επέστρεφαν από την πρώτη αποστολική περιοδεία τους, έφτασαν στην Αντιόχεια κάμποι ιουδαιοχριστιανοί από τα Ιεροσόλυμα. Αυτοί απέφευγαν επιδεικτικά την επαφή με πρώην ειδωλολάτρες χριστιανούς, γιατί τους θεωρούσαν «**ακάθαρτους**» και τους έλεγαν: «Αν δεν περιτέμενεσθε, όπως προστάζει ο νόμος του Μωυσή, δεν μπορείτε να σωθείτε». Η στάση τους αυτή δημιούργησε μεγάλη **αναταραχή, συγκρούσεις και κρίση στην Εκκλησία της Αντιοχείας**. Ο Παύλος και ο Βαρνάβας αντιτάχθηκαν έντονα σ' αυτές τις αντιλήψεις. Είχαν διαπιστώσει στην περιοδεία τους ότι οι εθνικοί που βαπτίζονταν χριστιανοί ελάμβαναν το Άγιο Πνεύμα και δεν υστερούσαν σε τίποτα από τους ιουδαιοχριστιανούς.

Η Σύνοδος στα Ιεροσόλυμα

Για να αντιμετωπίσει όμως επίσημα και οριστικά το πρόβλημα, αποφασίστηκε τότε, κατά τα τέλη του 48 μ.Χ. αρχές **49 μ.Χ.**, να πάνε στα Ιεροσόλυμα οι δύο Απόστολοι (Βαρνάβας και Παύλος) μαζί με άλλα μέλη της Εκκλησίας της Αντιοχείας προκειμένου να λύσουν εκεί το ζήτημα με τους Αποστόλους και με όλη την τοπική Εκκλησία.

- ➔ Στη Σύνοδο πήραν μέρος όλοι οι Απόστολοι καθώς και όλοι οι εκπρόσωποι των κατά τόπους εκκλησιών.
- ➔ Πρόεδρος της Συνόδου ορίστηκε (τιμητικά) ο Ιάκωβος ο Αδελφόθεος.
- ➔ Κατά τη διάρκεια της Συνόδου, έγινε συζήτηση, μίλησαν όλοι, όλοι κατέθεσαν τις προτάσεις τους και στο τέλος έγινε ψηφοφορία.
- ➔ Στο τέλος πήρε το λόγο ο **Ιάκωβος ο Αδελφόθεος**, είπε ότι η γνώμη του ήταν να μην επιβαρυνθούν με επιπλέον υποχρεώσεις οι εθνικοί που επιστρέφουν στο Θεό, μόνο να αποφεύγουν ειδωλολατρικά έθιμα και πρακτικές. Πρότεινε, μάλιστα, να τους σταλεί μια επιστολή με την οποία να τους γνωστοποιείται η απόφαση της Συνόδου. Πράγματι, η Εκκλησία των Ιεροσολύμων **δέχθηκε ομόφωνα την πρόταση του Ιακώβου**.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

«... αποφασίστηκε ως σωστό από το Άγιο Πνεύμα και από μας να μη σας επιβάλλουμε κανένα πρόσθετο βάρος, εκτός από τα αναγκαία: να απέχετε από τα ειδωλόθυτα, το αίμα, το κρέας από πνιγμένα ζώα και την πορνεία. Αν φυλάγεστε από αυτά, θα κάνετε το σωστό» (Πράξ. 15,23-29).

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Η **σημασία** τόσο του τρόπου με τον οποίο λειτούργησε, όσο και της απόφασης που έλαβε η Αποστολική Σύνοδος είναι **μεγάλη**.

- ❖ **Ως προς τον τρόπο λειτουργίας:** Όλα τα μέλη της Εκκλησίας συμμετείχαν και όλοι μαζί αποφάσισαν. Φανερώθηκε έτσι ο δημοκρατικός τρόπος της λειτουργίας της.
- ❖ **Ως προς την απόφαση:** Μολονότι η πλειονότητα των μελών ήταν ιουδαϊκής καταγωγής, δεν έμειναν προσκολλημένοι στις ιουδαϊκές τους αντιλήψεις. Η Εκκλησία, χωρίς να απαρνηθεί τις ιουδαϊκές της καταβολές, χειραφετήθηκε από τους ιουδαϊκούς θεσμούς και άνοιξε ο δρόμος για να γίνει ο Χριστιανισμός μια πανανθρώπινη, οικουμενική πίστη, στηριγμένη στην ελευθερία και όχι στη δουλική προσήλωση σε τυπικές, νεκρές εντολές.
- ❖ **Το πιο σημαντικό στοιχείο** που φανερώθηκε μέσα από τη λειτουργία της Συνόδου εκφράζεται στο κείμενο της απόφασης («αποφασίστηκε ως σωστό από το Άγιο Πνεύμα και από μας»), όπου δηλώνεται ότι η τελική θέση διαμορφώθηκε μέσα από τη συνεργασία των πιστών με το Άγιο Πνεύμα.
- ❖ **Η σημασία της Αποστολικής Συνόδου είναι μεγάλη, γιατί έγινε το υπόδειγμα για τις μετέπειτα συνόδους της Εκκλησίας.**

Η 2^η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

49 - 52 μ.Χ.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Αποστολική Σύνοδος έδωσε τη δύναμη στον Απόστολο Παύλο να συνεχίσει το κήρυγμα του Ευαγγελίου στον εθνικό κόσμο. Στις επόμενες ιεραποστολικές του περιοδείες ο Απόστολος θεμελίωσε και οργάνωσε τις πρώτες χριστιανικές κοινότητες στην Ελλάδα.

Ο Απόστολος Παύλος μαζί με τον **Σίλα** και έναν νεαρό χριστιανό, τον **Τιμόθεο**, ξεκίνησαν από την Αντιόχεια για τη δεύτερη αποστολική περιοδεία. Αρχικά επισκέφτηκαν τις πόλεις της Μ. Ασίας, στις οποίες ο Απόστολος Παύλος είχε ήδη κηρύξει κατά την πρώτη περιοδεία του, γνωστοποιώντας τις αποφάσεις της Αποστολικής Συνόδου. Στη συνέχεια το Άγιο Πνεύμα τους κατηύθυνε προς την **Τρωάδα** (Τροία). Εκεί ο Απόστολος Παύλος είδε ένα **όραμα**: ένας Μακεδόνας στάθηκε μπροστά του και τον παρακάλεσε λέγοντας «πέρασε στην Μακεδονία και βοήθησέ μας».

Οι Απόστολοι με πλοίο πέρασαν στη **Σαμοθράκη** και από εκεί στη **Νεάπολη** και μετά στους **Φιλίππους**, κοντά στη σημερινή Καβάλα. Εκεί βαπτίστηκε και μια γυναίκα, που λεγόταν **Λυδία**, μαζί με την οικογένειά της είναι η πρώτη ευρωπαία χριστιανή. Οι Απόστολοι διώχθηκαν από εκεί. Με το έργο τους, όμως, δημιούργησαν την πρώτη χριστιανική Εκκλησία σε ελληνικό έδαφος.

Στη συνέχεια πέρασαν από την **Αμφίπολη** και την **Απολλωνία** και έφτασαν στη **Θεσσαλονίκη**. Εκεί κήρυξαν στην εβραϊκή συναγωγή και το έργο τους βρήκε ανταπόκριση. Εξαιτίας αντιδράσεων που δημιουργήθηκαν, αναγκάστηκαν να φύγουν και να συνεχίσουν με επιτυχία το έργο τους στη **Βέροια**. Ο Τιμόθεος με τον Σίλα παρέμειναν εκεί, ενώ ο Απόστολος Παύλος συνέχισε την πορεία του προς την Αθήνα.

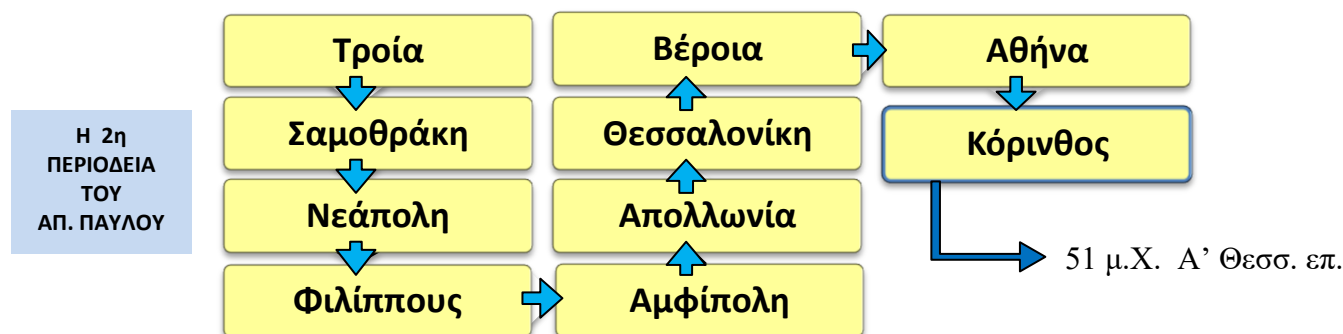
Όταν έφτασε στην **Αθήνα** ο Απόστολος Παύλος βρήκε στην αγορά της πόλης ένα βωμό με την επιγραφή «**Στον Άγνωστο Θεό**».

Παρά την απόρριψη του κηρύγματος από την πλειονότητα, μια μικρή ομάδα πίστεψε -ανάμεσά τους ο **Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και η Δάμαρις**- κι έτσι σχηματίστηκε η πρώτη χριστιανική Εκκλησία στην Αθήνα.

Επόμενος σταθμός ήταν η **Κόρινθος**. Εκεί έφτασαν από τη Μακεδονία ο Σίλας και ο Τιμόθεος. Ο Απόστολος Παύλος έμεινε για ενάμιση χρόνο στην πόλη, κηρύσσοντας σε Ιουδαίους και εθνικούς.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Οι εκκλησίες που ιδρύονταν από τον Απόστολο Παύλο συνέχιζαν το έργο του, ζώντας μέσα σε κλίμα ενότητας και αγάπης, χωρίς όμως να λείπουν και τα προβλήματα. Ο Απόστολος τα μάθαινε αυτά είτε από απεσταλμένους είτε από γράμματα των εκκλησιών. Κάποιες φορές επισκεπτόταν ξανά τις εκκλησίες που ίδρυσε, ενώ άλλοτε τους έστελνε Επιστολές, με τις οποίες απαντούσε στα ερωτήματα και έδινε λύση στα προβλήματα που εμφανίζονταν. Οι 14 επιστολές του αποστόλου Παύλου είναι τα πρώτα γραπτά μνημεία της Καινής Διαθήκης.

Απόστολος των Εθνών

«Πρώτον μετά τον Ένα»

«πολύτιμο σκεύος Χριστού»
"σκεύος εκλογής"

Ο μέγας **Απόστολος των Εθνών** Παύλος δεν ανήκε στη χορεία των δώδεκα Αποστόλων. Δεν γνώρισε τον Κύριο όσο ζούσε στη γη, αλλά αποκαλύφθηκε κατόπιν σε αυτόν και κλήθηκε να γίνει απόστόλός Του, ενώ ήταν πολέμιος της Εκκλησίας. Τις πληροφορίες για τον βίο και το έργο του μεγάλου Αποστόλου αντλούμε από το βιβλίο των «Πράξεων των Αποστόλων» και από τις Επιστολές του.

Η Εκκλησία μας χαρακτήρισε τον Απόστολο Παύλο ως τον **«Πρώτον μετά τον Ένα»**, δηλαδή τον σημαντικότερο άνδρα επί γης μετά τον Χριστό και ως το **«πολύτιμο σκεύος Χριστού»**. Δίκαια, διότι ο μέγας αυτός Απόστολος προσέφερε στην Εκκλησία του Χριστού τις πιο ανεκτίμητες υπηρεσίες της ιστορίας Της! Αυτός είναι ο ουσιαστικός θεμελιωτής Της (εκκλησίας) στα έθνη, ως τα πέρατα της οικουμένης!

Ο Απόστολος Παύλος υπήρξε ο **Απόστολος των Εθνών**. Είναι αυτός που απ' όλους τους άλλους αποστόλους κόπιασε περισσότερο για τη διάδοση του Ευαγγελίου σε όλη την οικουμένη. Χωρίς τον Παύλο, η εντολή που είχε δώσει ο Κύριος στους μαθητές του «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...», δε θα έβρισκε την πλήρη εφαρμογή της. Υπήρξε ο μοναδικός και σπουδαιότερος παιδαγωγός της οικουμένης, το εκλεκτό όργανο της Θείας Πρόνοιας που, καθότι υπήρξε, άριστος γνώστης της ελληνικής γλώσσας και παιδείας, μεταλαμπάδευσε το φως του Ευαγγελίου από την Ανατολή στη Δύση.

Υπολογίζεται πως, κατά τη διάρκεια των αποστολικών περιόδων του, διήνυσε περισσότερα από **τέσσερις χιλιάδες** χιλιόμετρα. Ο Παύλος έκανε τις περιοδείες κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Όπως λέει και ο ίδιος, «Με χτύπησαν με αγριότητα, φυλακίστηκα, κινδύνεψα πολλές φορές να θανατωθώ. Πέντε φορές μαστιγώθηκα από Ιουδαίους με τα τριάντα εννιά μαστιγώματα. Τρεις φορές με τιμώρησαν με ραβδισμούς, μία φορά με λιθοβόλησαν, τρεις φορές ναυάγησα, ένα μερόνυχτο έμεινα ναυαγός στο πέλαγος. Έκανα πολλές κοπιαστικές οδοιπορίες, διάβηκα επικίνδυνα ποτάμια, κινδύνεψα από ληστές, κινδύνεψα από τους ομογενείς μου Ιουδαίους, κινδύνεψα από τους εθνικούς. Πέρασα κινδύνους σε πόλεις, κινδύνους σε ερημίες, κινδύνους στη θάλασσα κινδύνεψα από ανθρώπους που υποκρίνονταν τους αδερφούς. Ξαγρύπνησα πολλές φορές, πείνασα, δίψασα, πολλές φορές μου έλειψε εντελώς το φαγητό, ξεπάγιαζα και δεν είχα ρούχα να φορέσω.

ΟΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ

1η

• **Η πρώτη περιοδεία (47-48 μ.Χ.)** καλύπτει την Κύπρο, την Πέργη της Παμφυλίας, την Αντόχεια της Πισιδίας και τις πόλεις Ικόνιο, Λύστρα και Δέρβη της Νότιας Γαλατίας (Λυκαονίας).

2η

• **Στη δεύτερη περιοδεία (49-52 μ.Χ.)** αρχίζει από την Αντιόχεια. Στη συνέχεια επισκέπτεται τις Εκκλησίες της Λυκαονίας της Φρυγίας και της Γαλατικής χώρας. Από εκεί πηγαίνει στην Τρωάδα για να καταλήξει στις Εκκλησίες της Μακεδονίας. Τέλος κατέληξε στην Κόρινθο από όπου έφυγε για Έφεσο.

3η

• **Η τρίτη περιοδεία (52-56 μ.Χ.)** έχει ως ορμητήριο τη Έφεσο, από όπου ο Παύλος επισκέπτεται τη Μικρά Ασία και την Ελλάδα.

4η

• **Η τέταρτη περιοδεία (62-64 μ.Χ.)**, η οποία ακολουθεί το ταξίδι, την παραμονή και τη διετή φυλάκισή του στη Ρώμη, και καλύπτει τη Δύση, ίσως και ως την Ισπανία. Από εκεί επέστρεψε στη Ρώμη, όπου και συνελήφθη και υπέστη μαρτυρικό θάνατο στο διωγμό του Νέρωνα το 64/65 μ.Χ

